Vahşi Sevgili - Barbara Cardland

Lord Vernham Karaağaç çiftliğinin yeni kiracısıyla yaptığı konuşmadan memnun olarak geri döndü.Bir İskoç olan yeni kiracının referansları çok iyiydi ve uzun zamandır verimsiz olan toprağı verimli hale getirebilmek için tam istediği adamdı.
"Eğer istersen kesin karar vermeden önce evi bir kere de karına gösterebilirsin."
"Hiç gerek yok Lordum karımda benim gibi hem bu evde oturmak hemde sizin için çalışmaya çok sevinecektir."
Adamın bu sözleri Lord Vernhamı çok sevindirmişti.Geri kalan altı çiftliğe de böyle kiracılar bulabilirse,Vernham toprakları büyükbabasının zamanında ki verimli haline dönebilecekti.
Karaağaç çiftliğinden dönünce atının yularını seyise verirken emretmişti.
"Kingfisher ve Rufusu on beş dakika içinde hazır edin.Lady ile yemekten önce gezeceğiz."
"Emredersiniz Lordum."
"Dan'a heber yollayın,jaguarları da beraberimizde götüreceğiz."
Lord Vernham eve doğru yürüdü.Şapkasını ve eldivenlerini kapıda bekleyen uşağa verdikten sonra karısını bulmak için odasına doğru yürüdü.Onu odasında bulacağını düşünmüştü ama oda boştu.Nerede olduğunu sormak için geri gitti.
"Lady Hazretlerini gördün mü?"
"Yarım saat önce dışarı çıktılar Lordum."
"Herhalde bahçede olmalı."
Bahçeye çıktığında bahçevan ordusuyla karşılaştı.Çimleri kesmekte olan bir adama yaklaştı ve sordu.
"Lady Hazretlerini gördünüz mü?"
"Hayır Lordum.Bu sabah görmedim."
Lord Vernham onun ahırda olabileceğini düşündü.Bunu daha evvel tahmin etmeliydi.Herhalde Jarita yeni atına yemek veriyordu.
Ahırlara doğru yürürken Jarita da ki değişikliklerin nedeninin bobo olduğunu düşündü.Boboyu ona vermekle yerinde bir karar almıştı.Yavruya bakmak evlendiklerinde genç kızın gözünde olan korkuyu silmişti.Bu korkunun geri gelmemesi için dua ediyordu.Jarita'nın sırtının da daha iyi olduğunu tahmin ediyordu.Sandalyeye otururken yüzünün eskisi gibi acıyla buruşmadığını fark ediyordu.
Muir'in de görünmemesi onu rahatlatıyordu.Herhalde yeni evlileri baş başa bırakmak istemişti.
Ahıra vardığında seyislerin talim yaptırdıkları atları getirdiklerini gördü.Onlara ilgisizce baktı.Onu gören baş seyis hemen attan inip yanına geldi.
"Günaydın Lordum.Acaba Lord Hazretleri için yapabileceğim bir şey var mı?"
"Lady Hazretlerinin burada olduğunu tahmin etmiştim.Kingfisher ve rufusun hemen hazırlatılmasını emretmiştim."
Baş seyis ahırlara doğru baktı.
"Eğeleniyorlar Lordum."
"O zaman Lady Hazretleri de atların yanındadır."
Fakat ne atların yanında ne de ahırda Jarita'dan eser yoktu.Lord Vernham her yere bakıp onu bulamayınca evet geri döndü.
Belki de Jarita işçilerin ne yaptığına bakmaya gitmişti diye düşündü.İşçilerin hiç biri de onu görmemişti.Alvaric belki hayvanların yanına gitmiştir diye düşünerek oralara dahi baktı.
Dan jaguarları zincirlemiş ona doğru getirirken Alvaric
"Onlarla daha sonra ilgileneceğim.Şimdi Lady Hazretlerini bulmam gerekiyor" dedi.
"Bu sabah buraya gelmediler Lordum."
Tekrar eve doğru yürümeye başladığında Alvaric iyice endişelenmişti.Acaba Jarita kaçmış olabilir miydi?Ama buna ihtimal vermiyordu.Çünkü genç kız şimdiye kadar hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu.
O zaman nerede olabilirdi?
Jarita'nın kaybolmasının basit bir nedeni olmalıydı.Zaten kaçmaya kalkışsa boboyu yanına almayı düşünmezdi.
"İkisinin birden başına bir şey gelmiş olmalı" diye mırıldandı.
Bir odanın içinde kapalı kalmaları olanaksızdı.Yeniden ahıra dönmüş olabileceğini düşünerek ahıra gitti.Ama atların yanında olmadığını gördü.Atlar eğerlenmişti ve seyisler avluda toplanmış konuşuyorlardı.Onun yaklaştığını görünce sustular.Onlara iyice yaklaştığında biraz ileride duran ufak tefek geri zekalı bir çocuğu gördü.Çocuk her iki eliyle bir yeri işaret ediyor ve bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.
"Kim bu çocuk?"
"Bu Looany Billy.Arada bir atlara bakmak için köyden buraya gelmesine engel olamıyoruz.Yamaklardan bazıları köydeki çocuklar onunla alay ettiği için ona acıyorlar.
Alvaric çocuğa ilgisizce baktı ama söylediği şeylerden birini duyunca hemen yaklaştı.
"Billy şimdi onlara anlattıklarını bana da anlat."
"K…edi….büyük kedi."

"Büyük kediyi nerede gördün?"
"Billy ahırların gerisini işaret etti.Lord Vernham yavaşça sordu.
"Hadi Bily.Büyük kediyi nerede gördüğünü göster bana."
Billy topallaya topallaya ahırlarının arkasına doğru ilerledi.Ahırda ki her kes taş kesilmişti.Sadece Lord Vernham onun arkasından gidiyordu.Alvaric tekrar sordu.
"Hadi Bily bana onu gördüğün yeri göster."
Billy çalılıkların arasında bir yeri işaret etti.
Otların arasında ki yeri gören Lord Vernham hemen olanları anladı.Kırık merdiveni ve Jarita'nın ayakkabılarını görebiliyor ve karanlığın içinden gelen bobonun sızlanmalarını duyabiliyordu.
Lord Vernham bağırır bağırmaz seyisler koşarak geldiler.
"Bir fener ve sağlam ipler istiyorum çabuk."
Yamaklar Lord'un istediklerini getirmek için koşarak uzaklaştılar.Alveric baş seyise döndü.
"Bu kuyuda su var mı?"
"Bilemiyorum Lordum.Bu kuyuyu daha önce görmemiştim.Geldiğimizden bu yana ancak ahırları temizlemeye fırsat bulabildik.Çok kötü durumda idiler."
"Anlıyorum"
Lord Vernham sabırsızlıkla fenerin getirilmesini beklerken başka bir şey söylemedi.Feneri kuyuya sarkıttı.Kuyunun karanlığında,fenerin ışığı bile bir şey görmeye yeterli değildi,ama beyaz bir şeyin parladığını ve kuyunun fazla derin olmadığını görebildi.
Kalın ipler getirilince adamların tuttuğu iple aşağı doğru inen Lord Vernham,baş seyise feneri kuyudan aşağı sallandırmasını söyledi.
Lord Vernham adamlara ipi daha çok aşağı bırakmalarını söyledi,biraz daha aşağı indiğinde kendisi ile birlikte aşağı inen fenerin ışığından Jarita'yı görebildi.Kuyunun dibinde düştüğü yerde yatıyordu.Kolları yana açılmış,gözleri kapalıydı.Hemen yanında korkusundan ona sokulmuş olan bobo sızlanmaktaydı.
Lord Vernham'ın ayakları yere bastığında buranın şans eseri kurumuş otlarla kaplı olduğunu gördü.Jarita ve bobo epey yüksek bir yerden düşmüşlerdi ama yerde kemiklerini kıracak sert bir şey yoktu.Bobo doğası gereği dört ayağının üzerine düşmüş olmalıydı.Ama Jarita'nın durumu farklıydı.Genç kız düşmenin etkisiyle kendinden geçmişti ama Alvaric'in gördüğü kadarıyla yaralanmamıştı.Kollarında ve bacaklarında da bir kırık yoktu.
Lord Vernham adamlara aşağı bir ip daha sarkıtmalarını söylediğinde sesi kuyuda ürkütücü bir şekilde yankılanmıştı,neyse ki Jarita kendinde değildi.
İlk önce boboyu ipe bağlayıp yukarı çektiler.Lord Vernham Jarita'yı yavaşça kucağına aldı,genç kız öyle hafifti ki tutunduğu ip ikisini birlikte çekebilirdi.
Ona sıkıca sarıldı,genç kızın başı omzuna yaslandı.Gözlerini kızın bembeyaz yüzüne çevirdi.Onun hala baygın olması genç adamı korkutuyordu,belki de Jarita bir beyin sarsıntısı geçiriyordu.
Lord Vernham Jarita'nın yüzüne bakarken onun dudaklarından öpmek için içinde dayanılmaz bir istek duydu.Bu arzu öylesine şiddetliydi ki bir an genç adam böyle bir şey hissedebildiğine inanamadı.Kalbi sanki göğsünden çıkacakmışcasına çarpıyordu,soluk alıp verişi sıklaşmıştı,boğazının kuruduğunu hissetti.
Şuan da Jarita'ya hissettikleri daha önce hissettiklerinden çok farklıydı.Farkında olmadan genç kızı tutan kolları onu biraz daha sıktı ve Lord Vernham bir anda Jarita'ya aşık olduğunu anladı.Bu o kadar ani,o kadar beklenmeyen bir şeydi ki,bunu bilmek bile nefesini kesiyordu.
Jarita'ya duyduğu düşmanlık onu tanıdıktan sonra acımaya dönüşmüştü.,genç kız onun yardımına ve korumasına muhtaç vahşi bir varlıktı.
Şu an hissettiklerini hayal etmediğine inanamıyordu.
"Aşık olmak için ne kadar acayip bir yer."
Başını kaldırıp tepelerde ki ışığa baktı.
"Beni yukarı çekin,yavaş ve dikkatli."
Yukarıda kiler hemen denileni yaptılar.Bir kaç dakika sonra onu ve Jarita'yı güneş ışığına çıkardılar.Baş seyis ona yardım etmek istedi.
"Lady Hazretlerini taşıyayım mı?"
"Hayır sadece ipleri çözün onu ben taşıyacağım."
Eve doğru yürümeye başlamadan adamlarına Billy'i mükafatlandırmalarını söyledi.
"Çocuğun karnını iyice doyurun ve ona bir sterlin verin."Fazla para verirse köyde ki çocukların elinden alacağını biliyordu.Jarita'nın hayatını kurtaran bu çocuğu yeteri kaar mükafatlandırmadığını düşündü.
"Ne zaman canı isterse buraya gelsin."
Genç adam Jarita'yı sanki dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi taşıyarak eve doğru uzaklaştı.Abey'e geldiklerinde de onu bırakmadı,uşaklardan birine Bayan Williams'a haber vermesini söyledi.
Merdivenleri çıkıp odasına geldiklerinde Alveric Jarita'yı yavaşça yatağa yatırdı.Şu an da en çok istediği şey genç kızı öperek uyandırmak ve ona aşık olduğunu söylemekti.Fakat Jarita'nın gözleri hala kapalıydı.
"Seni dünyanın her yerinde aradım sevgilim."

Konu Başlığı: Ynt: vahşi sevgili / barbara cardland
Gönderen: monalizasmile üzerinde Mart 30, 2007, 04:43:46 ÖS

Jarita uzun,karanlı bir tünelin sonunda olduğunu düşündü.Nasıl hareket ettiğini bilemiyordu,fakat titrek bir ışığa doğru yaklaşıyordu.Gözlerini açınca bu ışığın baş ucunda duran mumlardan geldiğini gördü.
Zorlukla mumları uyumadan önce neden söndürmediğini düşündü.Gözlerini açınca yatağın üzerinde ki ipek perdeleri gördü.Bir kumaşın hışırtısını ardından da Bayan Williams'ın sesini duydu.
"Uyandınız mı Mi Lady?"
Jarita kendisine endişeyle bakan kahya kadını güçlükle görebildi.Cevap vermek istiyordu ama ağzı kupkuruydu.Bayan Williams elini kızın arkasına koyup onu yavaşça kaldırdı ve su bardağını dudaklarına götürdü.
Jarita suyu büyük bir minnettarlıkla içerek ,uzun bir zamandan beri susamış olduğunu fark etti.Tam o sırada kapı açılmıştı.
"Lady Hazretlerinin kendine geldiğini sanıyorum Lordum."
Bayan Williams Jarita'nın yanından hemen uzaklaştı.Genç kız gözlerini yatağın yanına gelen kocasına çevirdi.Lord Vernham yatağın kenarına oturup onun elini tuttu.
"Kendini nasıl hissediyorsun?"
Jarita zorlukla konuşuyordu.
"Ben…. Düştüm."
"Boboyu kurtarmaya çalışırken kuyuya düştün."
"Bobo ?"
Lord Vernham onun gözleinde ki soruyu gördü.
"Onun hiçbir şeyi yok.Küçük haydut Holden'i deliye çeviriyor.Onun için ne kadar çabuk iyileşip onunla ilgilenmeye başlarsan o kadar iyi olur."
Jarita onun sözlerine gülmek istedi ama bunu yapamayacak kadar halsizdi.
"Yaralı değil miyim?"
Lord Vernham başını salladı.
"Doktor hiçbir yerinin kırılmadığını söyledi.Düşmekten dolayı hafif bir beyin sarsıntısı geçirdin.Başına gelen şey korkunçtu,ama birkaç gün istirahat ettikten sonra bir şeyinin kalmayacağına eminim."
"Yatmak istemiyorum."
"Kingsfisher seni çok özlüyor."
Lord Vernham kızın gözlerinin parladığını gördü.
"Beraber ata binecektik."
"Evet ama dün pek iyi değildin."
"Dün?"
"Dün gece bir ara uyandın,söylediklerin anlaşılmıyordu ama pek kendinde değildin…….Beyin sarsıntısı geçiren her kes biraz sayıklar.Bu pek önemli değil."
Lord Vernham onu rahatlatmak istiyordu fakat hem dünkü hem de bugünkü gezintilerini kaçırmak Jarita'yı çok üzmüştü.
"Çok çabuk iyileşmek istiyorum."
"Bende zaten bunu istiyorum.Hepimiz seni çok özledik."
Lord Vernham Bayan Williams'ın sessizce odadan çıktığını fark etti.Yavaşça konuşmaya başladığında hala Jarita'nın elini tutuyordu.
"Ufak bir kadının eksikliğinin bu kadar büyük bir evi böyle sessiz yapacağını hiç bilmezdim."
"Sessiz mi?"
Lord Vernham Jarita'nın işçilerin bu kadar gürültüsüne rağmen evin nasıl sessiz olabileceğine şaşırdığını anladı ve gözlerini onun kilerden ayırmadan yavaşça konuştu.
"Evet benim için önemli olacak şekilde sessiz.Yemeklerde konuşacak kimsem yoktu.Dün gece sana danışmak istediğim,görüşlerini almak istediğim o kadar çok şey vardı ki."
"Beni gerçekten ….özlüyor musun?"
"Şu anda anlatamayacağımdan çok daha fazla."
"Şimdiye kadar hiç kimsenin beni özleyeceğini sanmıyordum."
"Fakat şimdi senin iyileşip aramıza dönmeni isteyen bir çok kişi var."
Gülümseyerek devam etti.
"Tabi bu arada bobo var.Her halde bu kadar yaramazlaşmasının nedeni de senin yanında olmnayışındır.Sonra Kingsfisher var.Ona havuç götürmeni sabırsızlıkla bekliyordur,ve ben varım."

Jarita'ya bir an genç adamın söylediği son sözlerde derin bir anlam varmış gibi geldi.Fakat genç kız kendine Lord Vernham kibarlık ediyor dedi.
Onun gibi,bu denli çok yapacak işi olan biri onu özleyecek vakti nasıl bulurdu?Ama yine de o bütün kalbiyle bu sözlere inanmak istiyordu.
"O kadar umulmadık şeyler yapıyorsun ki Jarita,Skorbi ve Meena ya taktığımız zincirlerden sana da takmamız gerekecek galiba."
"İşe yaradılar mı?"
"Umduğumdan çok.Bildiğin gibi jaguarlar çok akıllıdır.Zincirlere bağlı olsalar da,ormanda koşmanın çitlerle çevrili bir yerde kalmaktan daha iyi olduğunu anladılar sanırım.Şimdi yalnız kalıp uyumalısın.Eğer yarın durumundan memnun kalırsa bir ziyeretçin olacak…….bobo"
"Sen de…beni görmeye gelecek misin?"
"Bundan emin olabilirsin"
Lord Vernham kendi odasına geçince uzunca bir süre açık olan pencereden bahçeyi seyretti.
Altı ay evvel afrikadayken bir gün buraya geleceğini ve hatta evleneceğini tahmin etmemişti.Amcası Abey'in durumundan behsedip evlilikten söz ettiğinde bu haberden nefret etmişti.Şimdi ise Muir'in kızını hiçbir kadını sevmediği kadar çok seviyordu.
Geçmiş maceralarında her zaman ilk adımı kadınlar atmış ve onu istediklerini açıkca belli etmişlerdi.Onlara karşı duyduğu istek hiçbir zaman güçlü bir istekten öteye gitmemişti.
Jarita onlardan bambaşka biriydi.Ona güvendiğini belli etmesine rağmen,ihtiyatsızca söylenmiş bir söz yada hareket onu tekrar ilk güne döndürebilirdi.
Genç adam içini çekti.
"Onun da beni,benim onu sevdiğim kadar sevebilmesi için bir hayli yol gitmeliyim."
Gölün üzerine yükselen mehtabı,ağaçların üzüerinde parlayan yıldızları seyrederken Vernham Abey'in güzelliğini Jarita'nınki gibi sihirli ve mükemmel olduğunu düşündü.
Ne Jarita'nın gözleri gibi anlamlı gözleri olan bir kadın daha önce tanımıştı,ne de bu gözlerde ki korkunun güvene dönüşmesi kadar büyüleyici bir şey görmüştü.
Lord Vernham kendi kendine bir söz verdi. "Bir gün o da beni çok sevecek." Şu anda aralarında ki ilişki tam istediği gibi,arkadaşlıktı ama onun gibi saçlarında kızıl pırıltılar olan bir kadının içinde ihtiras ateşlerinin olmaması imkansızdı.
Ona sevmenin ve sevilmenin coşkunluğunu,arzunun heyecanını göstermek yavaş yavaş içinde kıpırdanmaya başlayan ihtirasın,bütün benliğini sardığını görmek büyüleyici,soluk kesici bir şey olacaktı.
Lord Vernham tekrar içini çekti "Kendimi hiç böyle hissetmemiştim" Her şey o kadar ani olmasına rağmen o kadar güzeldi ki,sanki bir rüyaydı…
Şimdiye kadar hiç aklına gelmemiş olmasına rağmen ,kalbinin derinliklerinde hep bunu istemiş,bu anı beklemişti.
"Benim…..bütün bunlar benim."
Genç adam dışarıya uzanan bahçeye bakıyordu,fakat bütün düşüncesi yan odada uyuyan genç kızdaydı.Bu kadar yakın…yine de kapalı bir kapının arkasında…

İki gün sonra Jarita iyileşip aşağıya indiğinde,peşinden heyecanlı ve titreyen adımlarla bobo geliyordu.
"Zavallı bobo onu kucağıma alayım."
"Bobo ayaklarının üzerinde gayet rahat durabilir,ama senin aynı şeyi yapabileceğinden emin değilim."
"Kendimi çok iyi hissediyorum zaten yeteri kadar dinlendim."
Genç adam Jarita'nın itirazlarına rağmen onu kaldırıp kollarına aldı ve bir koltuğa oturtup ayaklarının altına bir puf koydu.Dizlerinin üstüne de hafif bir battaniye koydu.
Gül ağaçlarında ilk tomurcuklar çıkmaya başlamıştı,güneş pırıl pırıl parlıyordu ve leylakların kokusu çevreyi sarmıştı.Jarita'nın içini büyük bir sevinç kaplıyordu.
"Çok mutluyum"
"Ben de öyle olmanı istiyorum.Uygarlığa dönmeni şampanya ile kutlayacağız."
Lord Vernham konuşurken gelen uşağın elinde ki tepsiden kadehleri aldılar.Uşak gidince Lord Vernham
"Karımın şerefine içiyorum."
Genç adamın ses tonu ve bakışlarında ki bir şey Jarita2nın kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu.
"Asıl benim senin şerefine içmem gerekir,hayatımı kurtardın."
"Teşekkür ederim ama bunu Billy olmasa yapamazdım."
"Billy mi?"
Lord Vernham ona deli çocuğu ve olanları anlattı.
"Onun için bir şeyler yapabilir miyiz?"

"Onun tedavi edilip edilemeyeceğini araştırdım."
"Bunu yapacağını tahmin etmeliydim."
"Onu muayene eden doktor beyninin doğarken zedelendiğini söyledi."
"Demek durumu umutsuz."
"Evet öyle.Fakat yine de onun daha iyi gıda alabilmesi için ve ailesine geniş bir yardım edilmesi için gereken talimatı verdim."
Jarita hafifçe için çekti.
"Dünyada senin kadar iyi biri olabileceğini sanmıyorum."
"Dünyada pek çok iyi kalpli insan var.Sen sadece onlardan birini daha önce tanımamışsın"
"Dün yalnızken eğer kuzenin Gervaise ile evlenmiş olsaydım her şeyin ne kadar farklı olacağını düşündüm."
"Unut onu Jarita.Bir daha onu aklına getirmeni istemiyorum."
Lord Vernham'ın sesinde ki sertlik genç kızı şaşırtmıştı.
"Ben sadece ondan bu kadar değişik olduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum.Başlangıçta sana inanmamıştım.Şimdi her yönünle senin tanıdığım veya yaşadığını hayal ettiğim her kesten ne kadar başka olduğunu biliyorum."
Lord Vernham genç kızın sesinde ki titremeyi fark etmişti.Uzanıp ellerini tuttu.
"Sadece başkalarından değişik görmen değil,beni biraz olsun düşünmen beni çok mutlu etti."
Yavaşça genç kızın tuttuğu elini dudaklarına götürdü ve öptü.
Genç kız bir an şaşırmasına rağmen elini çekmedi,aksine elini tuttu.
"Burada sıkılıp Londra'ya gitmek isteyebilirsin."
Lord Vernham hayretle ona baktı.
"Bu da nereden çıktı?"
"Babam erkeklerin ilgilerini çekecek yenilikler istediklerini,beyinlerini karıştıracak şeyler olmadığı zaman tatmin olamayacaklarını söylerdi.Abey'in….hayvanların sana yetip yetmediğini merak ediyordum."
"Burada onlardan daha çok ilgimi çeken başka bir şey daha var,çok uzun bir zaman beynimi kurcalayacak,beni büyüleyecek bir şey…."
Jarita merakla sordu.
"Nedir o?"
"Sen"
Bir an için Jarita onun şaka yaptığını sandı.Fakat genç adamın çok ciddi olduğunu görünce kıpkırmızı oldu.
"Çok iyi arkadaş olmaya karar vermiştik Jarita,şunu da bilmelisin ki,iki arkadaşın arasında oluşan bağlar,onların birlikte yaptıkları her şeyin çok fevkalade özel olmasının sebebidir."
"Benim için öyle düşünüyor musun?"
Genç kız o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Lord Vernham zorlukla duyabildi.
"Seninle beraber yaptığımız her şeyden çok büyük zevk alıyorum,ama her şeyden fazla seninle birlikte olmaktan zevk alıyorum."
Lord Vernham onun elini tekrar dudaklarına götürüp öptü ve terasın parmaklıklarına doğru gidip sonra orada başka bir şey ilgisini çekmiş gibi göle bakmaya başladı.
Vahşi hayvanlardan edindiği güzel tecrübe,bir hayvanın ilgisini çekmenin en güzel yolunun onlara ilgi göstermemek ve uzaklaşmak olduğunu öğrenmişti.
Jarita bir şey söylememesine rağmen,onun konuşmasına devam etmesini istiyordu.Genç adamın söyledikleri onda merak uyandırmış ve onu yeterince heyecanlandırmıştı.
Lord Vernham'ın isteği de buydu.Karısının kalbini kazanmak için onda bir beraberlik arzusu ve söylediklerine karşı merak uyandırması gerektiğini biliyordu.
Genç kızın yanında olmak bile ona sarılmak arzusu uyandırıyordu.Ona bu kadar yakın olup da dokunamamak,saçlarını okşayamamak,onu öpememek çok zor geliyordu.Bunları güçlükle aklından çıkararak konuştu.
"Acaba Bela bobonun yokluğunu hissetti mi?Aslanlar tuhaf hayvanlardır.Yavrularını iki yıl boyunca nasıl beslediklerini,onları tehlikelerden nasıl cesurca koruduklarına bakılırsa ne denli candan analar oldukları anlaşılır.Fakat bir yavrunun ölümü onları fazla rahatsız etmez."
Bobo Jarita'nın koltuğunun altına kıvrılmıştı.Eğilip onu aldı.
"Benden alındığı yada öldüğü taktirde çok üzülürüm."
Konuşurken yanağını bobonun tüylerine gömmüştü.
Lord Vernham'ın cevap vermediğini gören Jarita sordu.
"Onu sen de özlemez misin?"
"Eğer sen beni terk edersen onun bin katı üzülürüm."
Lord Vernham konuşurken bakışlarını bahçeden ayırmamıştı,fakat Jarita'nın meraktan açılmış gözlerini görebiliyordu.

Konu Başlığı: Ynt: vahşi sevgili / barbara cardland
Gönderen: monalizasmile üzerinde Mart 31, 2007, 01:40:32 ÖS

Bütün öğleden sonra güneşli olan gökyüzü akşamüzeri bulutlanmıştı.Hava sıcaktı,tek bir esinti bile yoktu.
Jarita'nın giyinmesi için yardım eden Bayan Williams bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu söyledi.
"Buralarda bayağı kötü oluyor Lady Hazretleri,bir çok kez yıldırımın Abey'e ineceğinden korktum,fakat herhalde bizi koruyan bir hayır duası var,çünkü bugüne kadar tüm fırtınaları atlattık."
"Gökgürültüsü ve şimşekleri hiç sevmem Kingsclere'in bacalarına yıldırım düştüğünde çok korkmuştum."
"Haklısınız Lady Hazretleri bu çok korkunç bir şey,fakat buralarda bundan korkmanıza gerek yok.Mumları söndüreyim mi?"
"Evet lütfen"
Jarita,Lord Vernham'ın gelip ona iyi geceler demesini umut ediyor,fakat genç adamın onu odasına kadar getirip iyi geceler dilediği için buna pek imkan vermiyordu.
"Hafif bir şeyler yiyip uyumalısın" demişti.
Jarita ise "Hiç yorgun değilim" diye itiraz etmişti.
"Doktorun dediklerini yapmalısın.Eğer yarın iyi olursan ve kendini çok yormayacağına söz verirsen yemeğini aşağıda yiyebilirsin" demişti.
"Aslanlar kadar sağlam olduğumu hala anlayamadın."
"Ama ne jaguarlar kadar hızlı,ne de papağanlar kadar gürültücüsün."
Jarita kendini tutamayıp gülmüştü.
Kocasına itiraf edemeyecek kadar yordundu,hemen uykuya daldı.
……
Lord Vernham yeni dalmış olduğu uykusundan gök gürültüsü ve açık olan pencereden parlayan şimşekle uyanmıştı.Fırtına ona Afrika'da ki günlerini hatırlatmıştı.
Dışarıda yağmur yeni başlıyordu,fakat iyice yağmaya başladığında pencereden içeri girip etrafı berbat edecekti.
Kalkıp pancurları kapattığında,Jarita'nın ve kendi odasının arasında olan kapının açıldığını gördü.
"B…Bobo çok korkuyor"
Lord Vernham Jarita'nın sesinde ki titremeyi fark etmişti.
"Ya sen?"
"Bende korkuyorum.Çok gürültü var."
Tam o sıralarda tepelerden gelen gürültü genç kızın sesini bastırdı.
Lord vernham panjurları iyice kapattıktan sonra tekrar ona döndü.
Jarita beyaz geceliğinin içinde saçları omuzlarına dökülmüş halde odanın ortasında duruyordu.Kucağında ise bobo vardı.
O kadar güzeldi ki Lord Vernham onu kendine çekip sarılmamak için kendini güçlükle zapdetti.
"Boboya biberon getirelim."
"Odamda bir tane var.Holden on beş dakika evvel getirmişti.Ama zavallı çok korktuğı için dokunmadı bile"
Bobo yüzünü Jarita'nın göğsüne saklamıştı.Hayvan korkudan titriyordu.
"Onun için bir şeyler yapmaya çalışacağım.Sen yatağa otur daha iyisi içine gir.Ben biberonu getireceğim."
Lord Vernham birkaç saniye sonra elinde biberonla geri geldi.Bobo yatağa girip sırtını yaslamış olan Jarita'nın kucağındaydı.Genç adam gelip karşılarında durdu.
Genç kız yavaşça boboyu okşuyordu.
"Onu bana ver.Senin korkman onu da korkutuyor."
"Gök gürültüsünden korkmanın çok saçma bir şey olduğunu biliyorum,ama küçük bir kızken korktuğumda,babam cesur olmayı öğretmek için beni odamda yalnız bırakır,pencereleri kapamamamı,ışığı kapatmamamı söylerdi."
Lord Vernham Muir hakkında öğrendiği her yeni şey ondan daha çok nefret etmesini sağlıyordu,Fakat bu konuda bir şey söylemedi.Jarita boboyu yere bıraktı ve bob o hemen yatağın altına saklandı.
Birden duyulan gök gürültüsü ile Jarita korkuyla kendini genç adamın kollarına attı.Korkudan titriyordu.Lord Vernham ona iyice sarıldı.Onun korkuyla bile olsa kollarının arasında olması çok harika bir olaydı.Belli bir süre öylece kaldılar.Sonra yağmur yağmaya başladı ve gök gürültüsü sesleri uzaklaşmaya başladı.
Jarita2nın ona duyduğu itimadı tehlikeye atmak istemiyordu.Konuştuğunda sesi kendine bile değişik geldi.
"İyi bir gece geçirmeni istiyorum.Yarın yapacak çok şeyimiz var.Eğer uyuyabileceksen seni odana götüreyim."
"Fırtına uzaklaştı.Artık gök gürlemiyor."
"Eğer yeniden korkarsan buraya gel."
"Seni rahatsız etmek istemiyorum.Zaten kapının altında ışığı görmeseydim buraya gelmezdim."
"Korktuğunda ne olursa olsun seni koruyacağımı bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyordum"
"Benim her zaman burada olduğumu ve seni beklediğimi de bilmeni istiyorum."
Jarita genç adamın gözlerine baktığında bir an soluk alamadığını hissetti.İçinde bir şeylerin eridiğini ve kalbinin hızla attığını fark etti.Kızararak yüzünü yere eğdi.
"Bobo o da benimle gelecek mi?"
"Onsuz gitmem bir dene"
Jarita kalktığında mumların ışığında silueti belli oluyor,Lord Vernham vücudunun kıvrımlarını görüyordu.Şakaklarının zonklamaya başladığını,içini bir ateşin kavurduğunu hissedince içini çekti.Jarita2nın kapıya doğru yürüdüğünü görünce farkında olmadan yumruklarını sıktı.
Genç kız kapıyı açtığında ufak bir tüy yumağı yatağın altından fırlayıp ona doğru gitti.Jarita'nın sesinde zafer dolu bir tını vardı.
"Arkamdan geldi."
Lord Vernham ayağa kalkarken bunun gelecek için iyi bir alamet olduğunu düşündü.

……

Jarita elinde bir paketle hızla yemek odasına girdiğinde,Lord Vernham'ı masada otururken görünce çok şaşırdı.
"Senden evvel aşağıda olacağımı sanıyordum."
Gülümseyerek kalkan genç adama doğru yürüdü ve utangaç bir sesle
"Nice mutlu yıllara,senin için bir hediyem var."
Lord Vernham hayretle
"Benim için bir hediye mi? Doğum günüm olduğunu nereden bildin?"
"Bayan William söyledi.Bende sana bunu yaptım.Umarım beğenirsin."
Lord Vernham paketi açtığında Jarita'nın hediyesinin,üzerinde adının ilk harflerinin yazılı olduğu bir çift terlik olduğunu gördü.İşlemeler altın simdendi ve çok güzel yapılmıştı.
"Bunu sen mi yaptın?"
"Evet senden gizlemek çok zor oldu ama bir sürpriz olmasını istiyordum."
"Çok teşekkür ederim Jarita.Çok güzel bir sürpriz oldu.Uzun yıllardan beri bana kimse hediye vermemişti."
"Beğendin mi? Gerçekten beğendin mi?"
"Giyince kendimi çok büyük ve muhteşem hissedeceğim ve onları benim için yaptığını düşününce en büyük hazinem olacaklar."
Genç adamın konuşma tarzında ki bir şey kızın gözlerini yere eğmesine neden oldu.
"Doğum günümü anımsamak için çok yaşlı olduğumu düşünüyordum,fakat bu günümü hiç unutmayacağım."
"Bobonun onları yememesine dikkat etmelisin.Bobo günden güne daha yaramaz oluyor."
"Avını öldürebileceği zamana kendini hazırlıyor,fakat seni temin ederim ki bu güzel hediyeni ondan koruyacağım."
Jarita masada kocasının karşısına oturdu,biraz sonra iki uşak servis yapmaya başladı.
"Şimdi bu güzel günü nasıl kutlayacağımıza karar verelim.Bu sabah jaguarlara biraz talim yaptırabileceğimizi ve çiftlikteki onarımın nasıl gittiğini görebileceğimizi düşündüm,fakat eğer istersen başka bir şey de yapabiliriz.
"Çok isterim,zaten bugün senin doğum günün,benim değil."
"Seninki içinde güzel bir kutlama hazırlarız.Bu güzel hediyenle rekabet edebilecek bir şey bulmalıyım,ama ne yapabilirim bilemiyorum."
"Bir kadına verilebilecek öyle çok şey var ki……erkekler için bir şey bulmak çok daha zor."
"Sanırım beni daha iyi tanıdığında öğreneceksin benim istediğim bir çok şey var,özellikle de senden."
Jarita'nın soru dolu gözlerini görmesine rağmen Lord Vernham bu konuda daha fazla konuşmadı,başka şeylerden konuşmaya başladı.
Kahvaltıları bittikten sonra ellerinde uzun zincirlerin ucunda bağlı jaguarlar olduğu halde atlarla parkta gezintiye çıktılar.Çiftlikte görülecek o kadar çok şey vardı ki ancak yemek zamanı dönebilmişlerdi.Tam masaya karşılıklı oturmuşlardı ki bir uşak elinde bir notla içeri girdi.
"Ne olabilir ki?"
Jarita Lord Vernham'ın notu okurken kaşlarının çatıldığını gördü.
"Ne olmuş,kötü bir şey mi?"
"Çok sıkıcı bir şey.Kuzey çiftliğinde çalışan kahyadan geliyor.Evin temek duvarlarından biri rutubetten çökmüş.Oraya gidip neler yapabileceğime bir bakmam gerekiyor."
"Seninle geleyim mi?"
Lord Vernham bir an durup düşündü.
"İtiraf etmelisin ki bu gün ata çok fazla bindin,yorulmuşsundur.Ben yalnız gidersem çok hızlı giderim ve bir an önce işi bitirip erkenden dönerim."
Jarita onunla birlikte gitmek istemesine rağmen gerçekten çok yorgundu.Onun için ısrar etmedi.Kuyuya düşmesinin üstünden bir hafta geçmişti.Yavaş yavaş düzeliyordu.Ama hala kendini tam olarak iyi

hissetmiyordu.
"Kara Şovalyenin hemen hazırlanmasını istiyorum."
"Emredersiniz Lord Hazretleri."
Jarita Karaşovalyenin çok hızlı bir at olduğunu biliyordu.Lord bu atı yeni almıştı.Jarita içini çekerek
"Seni bekleyeceğim."
"Dönünce sana iki filin aşkının hikayesini anlatacağım."
"İki filin aşkı mı?"
"Evet iki filin aşkı.Yerlilerden öğrendiğim bir öykü bu."
"Sen mi yazdın?"
"Evet.hayvanların hikayelerinden oluşan bir kitap yazmayı düşünüyorum."
"Ne kadar güzel.Bana bunu okumanı isterim yazdıktan sonra.Onların hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."
"O zaman senin beni burada beklediğini düşünerek hızla gidip geleceğim."
Lord Vernham konuşurken genç kızın ellerini elleri arasına aldı ve öptü.Başını kaldırıp baktığında Jarita'nın konuşmadığı halde bir şeyler söylemek istediğini anladı.
Lord Vernham gidince Jarita terasta yalnız kaldı.Eğilip sandalyenin altında duran boboyu kucağına aldı.
"Keşke onunla beraber olabilseydim bobo.Seni şımartıyorum.Seninle oynamam için şimdi bile fazla büyüksün.Yakında kendi kendine oynayacaksın."
Jarita Lord Vernham'ın onun için aşçıya yaptırdığı pastadan memnun olup olmayacağını merak etti.Yıllarca doğum gününde hediye almadığına göre herhalde doğum günü pastası da yememiştir.
Uşak ona doğru geldiğinde başını kaldırdı.
"Bay Muir geldiler Lady Hazretleri"
Jarita başını çevirince babasının ona doğru geldiğini gördü.
"İyi günler Jarita yalnız olduğunu görüyorum.Bu çok iyi bize baş başa konuşma imkanı verir."

Konu Başlığı: Ynt: vahşi sevgili / barbara cardland
Gönderen: monalizasmile üzerinde Nisan 02, 2007, 11:26:18 ÖÖ

"Baba geleceğini bilmiyordum."
Jarita ayağa kalkacaktı ki Muir onun omzundan tutup engel oldu.
"Kalkmana gerek yok.Kucağında ki yaratığa rağmen çok rahat olduğunu görebiliyorum."
"Bu bir aslan yavrusu baba"
"Bunun farkındayım.Kocan Abey'de küçük bir hayvanat bahçesi kuracağını söylediği zaman,vahşi hayvanları evin içinde besleyeceğini tahmin etmemiştim."
"Bobo daha çok ufak.Bakıp beslemeseydik ölecektik."
"Hayvanlar hakkında ki düşüncelerimi bilirsin,fakat zamanımı bunlar hakkında konuşmak için harcamaya değil,seninle konuşmak için geldim."
"Benimle mi?"
"Senin için ilginç haberlerim var."
"Nedir bunlar?"
"Londra'dan yeni döndüm.Orada Vernham Konağının onarımına nezaret ediyordum."
Jarita şaşkınlıkla babasına baktı.
"Öyle bir yer olduğunu bilmiyordum."
"Burada Abey'de olmadıkları zaman son Lord ve oğlu orada otururlardı.Orayı onlardan birkaç yıl önce onlardan satın almıştım,berbat bir haldeydi."
Kızının konuşmadığını gören Muir sözlerine devam etti.
"Senin geleceğini düşünüyorum Jarita,Vernham konağının onarımı sırasında birlikte ilginç günler geçirebileceğimiz aklıma geldi."
Jarita'nın gözleri iri iri açılmış,babasının söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyordu.
"Anladığımı sanmıyorum baba,Alvaric Londra'yı sevmiyor."
"Bunu anlıyorum.Uzun zamandır İngiltere'den uzakta yaşamış,hiç kuşkusuz oralarla olan ilgisini kesmemiştir."
"Kocam burada çok mutlu.Abey'i çok seviyor."
Muir kızına bakarken onun sözlerine inanmadığı gözlerinden okunuyordu.
"Sevgili Jarita,sen daha çok genç ve safsın.Tabi ki kocan burada yaşamaktan hoşnut olacak.Hangi erkek bu kadar para harcayarak böyle muhteşem yeri eski haline dönüştürmek istemez ki?Fakat burada ki işler bitince ne olacağını hiç düşündün mü?"
Muir kızının konuşmasını beklemeden söyleyeceklerini sürdürdü.
"Bir kere her şey istediği duruma geldikten ve bir veliahtı olduktan sonra tekrar uzaklara gitmek isteyecektir.İnsan bir gezginci ve maceraperest olduktan sonra bundan vazgeçemez.Lord Vernham da farklı değildir."

"Beni tek edeceğini mi söylüyorsun?"
"Yasal olarak değil tabi.Arada sırada sana dönüp bir çocuk daha verip,öldüğünde yerini alabilecek oğulları olmasına dikkat edecektir.Amcası tek bir oğulla yetinmekle aptallık yaptı.Kocanın bunu yapıp ailesini zor duruma düşürecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum.Sana önerim,bunlar olunca sosyetenin lideri haline gelmen.Ben seninle olacağım ve ne yapman gerektiğini göstereceğim.Muhteşem Vernham konağında sosyetenin en gözde lerinin severek toplanacağı bir salon oluşturacağız."
Jarita babasıyla her konuşmasında olduğu gibi yine kendi kendine düşünme yeteneğini kaybetti.Onun söylediklerinin bir karabasan gibi üstüne çöktüğünü,söylenenlerin korkusundan katılaştığını hissediyordu.
"Her zaman taktir ettiğim,tanışmak istediğim bazı kimseler var Jarita,fakat beni sıkı dost çevrelerine kabul etmedikleri için bu fırsatı elde edemedim.Bütün bunlar Vernham konağına taşındığımızda hallolur."
"Fakat baba Londra'ya gitmek istemiyorum.Alveric'in burayı beni terk edeceğine inanmıyorum."
"Böyle bir adamı uzun süre yanında tutabileceğine inanıyor musun?Ona paradan başka ne verebilirsin ki? Zaten onu da verdin."
Sinirli bir kahkaha atarak konuşmasına devam etti.
"Bütün Vernhamlar güzel kadınlara meraklıdırlar.Kocanın da onları cezp edeceğine emini."
Jarita dehşetle bağırmamak için dişlerini sıktı.
"Düğünde Vernham'ın evlilikten nefret ettiğini anlamıştım.Gerçekleri gör Jarita yada her şeyi bana bırak.Sana eskiden olduğu gibi bundan sonra da ben bakarım."
Jarita babasının kendini ezdiğini ve onunla uğraşamayacağını biliyordu.Onun söylediklerini gözünün önüne getirdiğinde Alvaric'in gittiğini ve hayvanları da yanında götürdüğünü görebiliyordu.Geride kalan yalnız kendisiydi.
Babasının dediği gibi güzel kadınlara dönecekse onu ne yapacaktı.Babasının konuşmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.
"Sen artık evli bir kadınsın.Seninle aptal ve cahil bir kızmışsın gibi konuşmama gerek yok artık.Hayatı olduğu gibi kabul etmelisin.En geç nir yıl içinde Vernham seni bırakıp eski serüvenlerine geri dönecektir.Önerilerimin doğru çıkacağını ve bize bir çok kapıyı açacağını göreceksin."
Jarita babasının Londra da yaşamak istediği hayatı gözünde canlandırabiliyordu.Tanımadığı bunca insanla beraber olmaktan korkacak ama yine de babasının istediklerini yapmaya zorunlu olacaktı.
Genç kız bütün benliğiyle buna isyan etmek istiyordu,fakat zihninin arkasında bir soru vardı.Ya babasının söyledikleri gerçekleşirse,gerçekten yalnız kalırsa…Kendisini teselli edecek bobo da olmadan Abay'de yalnız kalırsa.Birden bir umut doğdu.Bbası ona bir veliaht verince Alvaric'in onu terk edeceğini söylemişti.Şu anda böyle bir şey olmasına olanak yoktu.Bu ufak bir umuttu ama Jarita'nın ızdırabını biraz hafifletmişti.
Muir sanki onun ne düşündüğünü sezmişti.
"Tabi bunun hemen olacağını söylemiyorum.Zaten bir yıldan önce gerçekleşmez.Çocuk bekliyor musun?"
Jarita ona gerçeği söyleyemeyecek kadar korktuğu için gözlerini yere indirdi.Yüzü kıpkırmızı olmuştu.
"Emin olmak için daha çok erken,fakat buraya sahip olabilecek bir çocuk doğurmanın çok önemli olduğunu bilmelisin.Burayı yapmak bayağı paraya mal oldu."
"O para şimdi Alvaric'in."
Babası bir kahkaha attı.
"Senin böyle düşüneceğini hemen tahmin ettim.,fakat sana ben bakabilirim.İstediğin çeki hemen yazabilirim."
Jarita babasının kendisinden minnettarlık beklediğini biliyordu,fakat kelimeler dudaklarına gelmiyordu.
Muir kızına kusur bulmak istercesine sert bir sesle konuştu.
"Herhalde bu ana kadar bana bir şey ikram etmemiş olduğunun fark etmiş olmalısın,yanında bir zil görüyorum çalmanı öneririm."
"Evet tabi baba.Af edersin"
Jarita yanında ki masanın üstünde duran zili çalar çalmaz içeri bir uşak girdi.
"Ne içersiniz baba"
"Günün bu vaktinde şampanyadan başka bir şey içmem."
Baba kız istedikleri gelene kadar sessizce oturdular.Bir iki dakika sonra kahya arkasında iki uşakla içeri girdi.Jarita bunların hemen gelmesinden hazır olduklarını anladı.
Muir içkisini bitirince bardağını yanında ki masaya koydu.
"Şimdi gidiyorum Jarita.Söylediklerimi iyice düşün ve eski derslerine devam et.Günlük olaylardan uzak kalma.The Times aldığınızı umarım."
"Evet galiba"
Jarita Abey'e geldiğinden beri hiç gazete okumamış olduğunu anımsadı.Ama Alvaric okuyordu.
"Öğretmenlerin bana senin çok zeki olduğunu söylemişlerdi.Gelecekte ki oynamanı istediğim rol için bütün beyin hücrelerini çalıştırman gerekecek.Yabani hayvanları kendinden uzak tut.Eğer seni eğlendiriyorse,onu bir kafese koy ve hizmetkarlarına baktır,fakat yanına sokma Jarita bu bir emirdir."
"Peki baba"
Muir Jaritanın ayağa kalkmasını beklemeden ayağa kalktı ve terastan içeri doğru yürüdü.

Jarita onu takip etmesi gerektiğini biliyordu ama olduğu yerde taş kesilmişti.Eğilip boboyu aldı ve yüzünü hayvanın tüylerine gömdü.
"O fbobo.ben ne yapacağım şimdi."
Sonra gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: vahşi sevgili / barbara cardland
Gönderen: monalizasmile üzerinde Nisan 02, 2007, 12:18:35 ÖS

Lord Vernham Abey'e doğru yol alırken Karaşovalyenin şimdiye kadar koştuğundan daha hızlı yol almasına zorladı.Kuzey çiftliğinde ki işi tahmininden daha uzun sürmüştü.Genç adan kendi kendine söylendi.
"Jaita nın beni çaya beklememiş olmasını umarım."
LorD Vernham hole geldiğinde her zaman ki gibi uşakların emirleri almak için onu beklediğini gördü.
"Lady Hazretleri nerede?"
"Galerideler Lordum"
Basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıktı.Kendisinin Jaritayı görmeye istekli olduğu kadar onunda kendisini görmek istemesini diliyordu.
Jarita kanepelerin birinde dalgın dalgın oturuyordu.Önünde ki ufak masada iki fincan ve bir ibrik duruyordu.Ayrıca masada Alvaric'in adının yazılı olduğu bir doğum günü pastası duruyordu.
"Özür dilerim Jarit.Söz verdiğim gibi erken gelemedim.Genç adam onun arkasına doğr yürüyordu.Yanına gelip yüzünü görünce birden endişelendi.
"Ne oldu?Canını sıkacak bir şey mi var?"
"Bir şey yok geldiğine sevindim."
Jarita başını öne eğdi.Titreyen dudaklarını ve gözlerini ondan kaçırdı.
"Ne olduğunu söylemelisin Jarita.Seni bıraktığımda çok mutlu görünüyordun.Yoksa daha erken dönemediğim için bana mı kızdın?"
"Yok hayır."
"O halde ne var?"
"Babam beni görmeye geldi."
Genç adam kaskatı kesildiğini hissetti.Bu hiç beklemediği bir şeydi.
"Baban mı*Seni böylesine üzecek ne söyledi?"
"Bunu sana söyleyemem."
"Söylemelisin"
Genç adam konuştuğunda onun gözlerinde ki korkuyu okuduğunda meseleye yanlış yerden yaklaştığını anladı.Asla karşı gelemediği iç güdüsü Jarita'nın dehşet içinde olduğunu söylüyordu.Fakat niçin?
Artık evli olduğuna göre babasının artık üzerinde hiçbir hakkı olmadığını bilmiyormuydu.
"Bir pasta.Benim için bir doğum günü pastası yaptırmışsın."
"Beğeneceğini umarım."
"Bunu düşünmen harika bir şey.Eğer birer parça yemesek aşçı başının çok üzüleceğine eminim.Boboya çok kızdım.Ben yokken sana iyi bakmamış.Eğer görevini tam yapmış olsaydı seni suratında bu üzgün halde bulmazdım.Her zaman ki karşılandığım gibi neşeyle karşılanırdım."
"Özür dilerim"
Lord Vernham fincanlara çay koydu.
"Çay çok mu koyu oldu."
"Hiç önemli değil.Uzun zamandır bekliyor zaten."
"Dört buçukta döneceğini zannetmiştim."
"Baban çaya kalmadı mı?"
"Hayır"
"Neden gelmiş?"
"Son haftalarda Londra'daymış"
"Bana bir mesaj bıraktı mı?"
"Hayır"
Jarita durumu güçleştiriyordu,fakat bunu isteyerek yapmadığı da belliydi.Lord Vernham pastadan birkaç dilim yedikten sonra
"Çok nefisti.Benim için başka süprizlerin de var mı?"
"Korkarım ki yok"
"O aman belki kitaplarımdan söz etmemi istersin"
Jarita ayağa fırlamıştı.
"Hayır bu gün dinlemek istemiyorum.Bu gün olmaz."
Eliyle gözlerini kapayıp koşarak uzaklaştı.Alvaric'in onu durdurmasına fırsat olmamıştı.

Lord Vernham yalnız kaldığında ömründe ilk kez bir adamı öldürmek için bu kadar istek duyduğunu hissetti.
Jarita yatağında dönüp duruyor,gözlerine bir türlü uyku girmiyordu.Kocasının doğum gününü berbat etmişti.
"Beni terk etmesine nasıl dayanabilirim.Gitmesine nasıl seyirci kalabilirim."
Jarita bu soruları kendi kendine soruyor,verdiği acıyla taş kesiliyordu.
"Benimle kalmasını istiyorum,onu istiyorum."
Birden kaskatı kesildi.Aklına gelen şeyin heyecanıyla yatakta doğruldu.
Kocasının onu sevmesini,aşık olmasını istiyordu.
Şimdiye kadar ne kadar aptallık ettiğini görebiliyordu.Kocasından istediğinin arkadaşlık değil aşk olduğunu bilememişti.
"Ona aşığım"
Bunu daha evvel anlamamakla ne kadar aptallık etmişti.
"Onu seviyorum.Onu çok seviyorum."
Sanki çevresini saran karanlıkta bir ışık yanmıştı.Şimdiye kadar hiç bilmediği duygular Jarita'nın yataktan fırlamasına neden olmuştu.Bir süre odanın içerisinde dolaştıktan sonra gidip aynanın karşısında durdu.Aşık olduğu için yüzünde bir değişiklik olup olmadığına baktı.
"Keşke daha güzel olsaydım" dedi.Jarita ilk defa boboyu unutmuştu.
Kalbinin hızla çarptığını ve bütün vücudunun titrediğini hissediyordu.
"Aşığım…onu seviyorum ve istiyorum,onunla beraber olmak istiyorum…beni öpmesini istiyorum."
Bir an için bu düşünceler Jarita'yı çok şaşırttı.Fakat sonra Alvaric'in elini nasıl öptüğünü anımsadı.Acaba dudaklarını öpmeyi hiç istemiş miydi.
"Alvaric sana aşığım."
Genç kız düşüncelerinin yan odadaki kocasına doğru gittiğini hissedebiliyordu.Birden kapı vuruldu.Gelen Holdendi.
"Ne var Holden?"
"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.Aslında Lord Hazretlerinin odasına gidecektim ama ışıkları sönük olduğu için uyuduğunu düşündüm."
"Onu rahatsız etme yorucu ve uzun bir gün geçirdi."
"Tahmin etmiştim.Ben size anlatayım,uyanırsa ona söylersiniz."
"Kötü bir şey mi var?"
"Önemli bir şey yok Lady Hazretleri.Köyde olan bir sirkten bir aslanın kaçtığı haberi geldi."
"Buraya geleceğini mi düşünüyorsun?"

Konu Başlığı: Ynt: vahşi sevgili / barbara cardland
Gönderen: monalizasmile üzerinde Nisan 02, 2007, 03:13:56 ÖS

"Burada başka aslanlarda olduğu için onların kokusunu alıp gelebilir.Fakat Lady Hazretleri inşalah gelmez.
"Niçin?"
"Çünkü çok tehlikeliymiş.Bakıcısını parçalamış.Kendisini yakalamak isteyen iki kişiyi de ağır yaralamış."
Holden yutkunup devam etti.
"Onun çok yırtıcı olduğunu ve görüldüğü an vurulması gerektiğini söylediler."
"Bu korkunç bir şey"
"Evet bu yüzden Lord Hazretlerinin bilmesini istedim.Fakat onu şimdi rahatsız etmeyelim.Uyanırsa siz haber verirsiniz."
Holden Jarita'ya uzun namlulu bir tüfek uzattı.
"Lord Hazretleri afrikadayken bunu kullanırdı.Ama dikkat edin doludur."
"Evet tabi.Lord Hazretlerine söylediklerini izah ederim."
"Teşekkür ederim Lady Hazretleri,sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."
"Önemli değil Holden."
Jarita kapıyı kapattıktan sonra tüfeği yatağın yanında ki masaya dayadı.Holden efendisini uyandırmamakla iyi etmişti.
Jarita mumları söndürdükten sonra kapının altından ışık gelip gelmediğine bakıp "Eğer uyanırsa odasına girmek için bir bahanem var" diye düşündü.
Fırtınadan korkup odasına girdiğinde ne kadar iyi davranmıştı.Acaba genç adamın yanına uzansa kendisine sarılmasını istese genç adam ne yapardı?
Bu düşünceyle vücudunun titrediğini hissetti.
Jarita gözlerini odalarını ayıran kapıya dikmiş,düşünceleri bu kapısının gerisinde olduğu halde kendi kendine mırıldandı.
"Beni sevmeni istiyorum.Bana aşık olmanı istiyorum."

……..

Lord Vernham tehlikeyi sezinlemeye alışık bir insanın iç güdüsü ile uyanıp birden yatağından fırladı.Kendisini uyandıran şeyin dışarıda kükreyen aslanın sesi olduğunu anladı.
Bu çok garipti.Çünkü aslanlar Abey'e getirildiklerinden beri çok sessizlerdi.
Şimdi ise müthiş gürültü yapıyorlar,bunula kalmayıp hırlıyorlardı.Onları bu kadar sinirlendiren şey ne olabilirdi.?
Yapılacak en doğru şey gidip bakmaktı.
Toprağın kuru olduğunu bildiğinden Jarita'nın hediye ettiği terlikleri ayağına geçirerek dışarı çıktı.Aslanların oraya gitmenin en kolay yolunun pencereden terasa çıkmak oluduğunu düşündü ve öyle yaptı.Dışarı çıktığında aslanların homurtusunun daha da vahşileştiğini fark etti.Süratle çimenleri geçerek bahçenin çitin ucuna gölün olduğu yere doğru ilerledi.
Lord Vernham gölün üzerinde ki köprüyü hızla geçerek hayvanların olduğu yere giti.
"Ajax,Bela sizi bu kadar sinirlendiren şey nedir?"
diye sordu aslanlara.
Bu sırada çalılardan gelen sesleri duydu.
"Kim var orada?" diye selendi.Cevap gelmiyordu ama çatırtılar duyulmaya devam ediyordu.Ama karanlık olduğu için hiçbir şey görülmüyordu.Çalılardan tekrar bir hışırtı geldi ve Lord Vernhan'ın birkaç metre ilerisinde bir aslan belirdi.Aslanın uyuz ve yaşlı görünmesine rağmen çok tehlikeli olduğu belliydi.
Aslan bir an durup karşısında ki adama baktıktan sonra sinsice ilerlemeye başladı.Lord Vernham hayvanın üzerine atlamaya hazırlandığını biliyordu.Bunu Afrika'da ki tecrübelerinden öğrenmişti.Ama maalesef elinde tüfeği yoktu.
Ajax öfkeyle hırlıyordu.Lord Vernham'a biraz daha yaklaşan hayvanın adaleleri gerilmiş,yapacağı öldürücü darbe için bütün vücudunu hazırlamıştı.
Lord Vernham soluğunu tuttu,ne kadar hızla kenara kaçabileceğini hesapladı.
Artık kurtulmak için bir yolu olmadığını ve ölmese bile ağır bir şekilde yaralanacağını düşündüğü anda şiddetli bir patlama oldu.
Arkasından bir yerden gelen bu patlama ,o kadar ani ve o kadar beklenmedik oldu ki,aslanın ağır vücudunun yere yıkılmasını hayretle izledi.
Sonra tüfeğin ayaklarının önüne düştüğünü ve Jarita'nın kollarını boynuna doladığını gördü.
Genç kız titreyen dudaklarıyla yüzünü çılgınlar gibi öpüyor ve bir şeyler söylemeye çabalıyordu.
"Seni öldüreceğini zannettim,seni öldüreceğini zannettim."
Lord Vernham bir rüyada olup olmadığını anlamaya çalışırken Kollarını Jarita'nın vücuduna doladı ve dudakları genç kızın kileri buldu.

Lord Vernham'ın kolları Jarita'yı zorlukla soluk alabilecek kadar sımsıkı sardı,dudakları genç kıza şimdiye kadar özlemini çektiği her şeyi veriyor,ona bütün korkusunu ve dehşetini unutturuyordu.
Genç adam başını kaldırıp ayışığında Jarita'nın yüzüne baktı.
"Hayatımı kurtardın sevgilim"
Jarita Lord Vernham'ın başını kendine doğru çekti. Genç kızın yumuşak vücudu titriyordu.Lord Vernham onun üzerinde yatarken giydiği ince gecelikten başka bir şey olmadığını fark etti.
"Seni eve götüreceğim."
Gölün üzerinde ki köprüden geçip bahçenin diğer tarafına geldiler.Burada ki otlar daha kesilmemiş,çimler olabildiğine uzamıştı.Abey'in sihirli güzelliği her şeyi bir rüyadaymışlar gibi gösteriyordu.
Lord Vernham bir an duraksadıktan sonra Jarita'yı çimenlerin üzerine yatırdı,kendini de onun yanına bıraktı.
"Hayatımı kurtardın Jarita orada ve tehlikede olduğumu nasıl bildin?"
"Benim hatamdı.çevrede serbestçe dolaşan bir aslan olduğunu bilmeden dışarı çıkman benim suçum Holden bana söylemişti ama ben uyuya kaldım"
Genç kızın sesinden kendini suçladığı belli oluyordu.Onu teselli etmekiçin Lord Vernham yanağını onunkine dayadı.
"Fakat arkamdan gelip beni kurtardın.Bu çok cesurca bir şey Jarita."
"Eğer sana bir şey olsaydı ben de….ben de ölürdüm."
"Unut artık bunları sevgilim.İkimiz de hayattayız.Şimdi biraz olsa da beni sevdiğini biliyorum."
Dudakları birbirine çok yakındı ve Alvaric onun gözünde ki soruyu görebiliyordu.
"Seni seviyorum bir tanem.Seni uzun zamandan beri seviyorum,ama bunu sana söylemeye korkuyordum."
"Beni seviyor musun? Beni gerçekten seviyor musun?"
"Seni bir kadını sevebileceğimi düşündüğümden çok daha fazla seviyorum,fakat seni ürkütmekten o kadar çok korkuyordum ki"
"Senden korkmuyorum ama sen beni sevdiğinden emin misin?Bir rüyada değil miyim?"
"Seni o kadar çok seviyorum ki,senden başka hiçbir şey düşünemiyorum."

"Beni sevdiğini ne zaman anladım."
"Seni kuyudan çıkardığım an sana aşık olduğumu anladım."
"Neden bunu bana söylemedin?"
"Sen bana bir arkadaş olarak inanıyordun,ama benim sana karşı arkadaşlık değildi.Seni öpmemek,benim olmanı isteyememek beni deli ediyordu."
"Beni öpmek mi istiyordun?"
"Hayatımda istediğim her şeyden fazla"
"Ama bunu hiç yapmaya kalkışmadın"
"Seni ürkütmekten o denli korkuyordum ki"
"Bana sahip olmak istediğini söylemiştin."
"Allah bilir bunu ne kadar şiddetle arzuladığımı.Ama seni korkutmak istemedim."
""Bunu yapmayacağına eminim.Ben senin olmak istiyorum."
"Tatlım,canım sevgilim çok yumuşak olacağım"
Lord Vernham Jarita'nın dudaklarını aradı.Öpüşmeleri önceleri çok yumuşak ve hafifti,adeta ona taparcasına sonra bir girdabın akıntısına kapılınca,sertleşti,arzu ve ihtirasla doldu.Jarita içinde bir alevin dolaştığını hissediyordu.
Şimdi Alvaricle tek vücut olmuşlardı.Jaritanın vücudu bu ana gelinceye kadar duyduğu zevkle titredi.
Sonra sessizlik ortasında hafif bir çığlık duyuldu ama bu bir korku çığlığı değildi.
Daha sonra,çok sonra Jarita yüzünü kocasının omuzlarından kaldırdı.
"Beni hala seviyor musun?"
"Böylesine bir soru gerekli mi sevgili karıcığım.Seni çok korkutmadım ya?"
"Sen de biliyorsun bunu her şey öylesine inanılmayacak kadar harikaydı ki.Böylesine güzel olabileceğini düşünmemiştim."
"Seni hep heyecanlandırmak,coşturmak istiyorum."
"Beni sanki yıldızlara götürdün,Sanki onlara dokundum."
"Bunları hissetmeni arzuladım hep"
"Sana bir şey sormak istiyorum"
"Nedir yavrum"
"Bana şimdi bir çocuk verdiğini sanıyor musun?"
"Mümkün ama,istediğin bu ise işi daha kati bir hale sokabiliriz."
"Babam dedi ki sana bir varis verdiğim zaman beni bırakıp uzaklara eskiden sevdiğin kadınlara gidecekmişsin"
"Bir gün her hangi bir yere gidecek olursam ki şimdilik böyle bir şeye imkan yok sende benim yanımda olacaksın."
"Bunu ciddi mi söylüyorsun"
"Elimde ki en değerli hazineyi arkamda bırakacağımı mı sanıyorsun?"
Lord Vernham karısının rahat bir nefes aldığını hissetti.
"Öteki kadınlara gelince Jarita,artık senden başka bir şeyin gözüme gözükmesine imkan yok."
"Öyle ise artık ben seni kaybetmekten korkmamalıyım"
"Seni korkutmamak ve elimden kaçırmamak için her şeyimi feda ederim.Sen de biliyorsun,biz artık birbirimizden ayrı yaşayamayız."
Jarita mutlulukla içini çekti.
"Babamın söylediklerinin doğru çıkmasından öyle korkuyordum ki"
"Daha başka ne söyledi."
"Sen uzaklara gidince benim Lonrada ki Vernham malikanesinde ev sahibeliği etmemi önemli ve seçkin kişilerden oluşacak topluluğun başına geçmemi istiyordu.Onun bu istediğini yapmaktan nefret edecektim ama babam bana baskı yapacaktı."
"Bir daha asla yapamayacağı şekilde"
Lord Vernham konuşurken çok sakin ama kararlıydı.
"Babanı unut Jarita.Onunla konuşacağım,be saçma fikirleriyle bizi rahatsız etmesine ve evliliğimizi bozmasına izin vermeyeceğim."
"Seni dinleyeceğini sanıyor musun?"
"Evet bunu yapacak.Sen benimsin Jarita.Bana aitsin.Gelecekte hiç kimsenin seni huzursuz etmesine ve zarar vermesine izin vermeyeceğim."
"Doğum gününü berbat ettiğim için özür dilerim.Bu günü o kadar heyecanla beklemiştim ki.Sonra babam geldi ve senin beni terk edeceğini söyledi.Ben de senin benden hoşlanmadığını sadece bana iyi davranmak istediğini düşündüm."
"Şimdi ise sana karşı duygularımın ne kadar başka şeyler olduğunu biliyorsun"
"Şimdi yeniden doğmuş gibiyim.Bana dünyanın bütün güzelliklerini verdin."
"Sevgilim işte hissetmeni istediğim bu.Birbirimiz için duygularımın hep aynı kalacak ve hiç kimse aramıza giremeyecek."

Jarita onun babasını kastettiğini biliyordu ve hayatında ilk kez babası önemini yitirmişti.Kocasının kolları arasında,onun kalbine yakın kendisini sanki her türlü tehlikeye karşı koruyacak bir kalenin içindeymiş gibi hissediyordu.
"Bir varisin olunca beni bırakmayacaksın değil mi?"
"Buralardan gitmemin ancak bir tek nedeni olabilir"
"Nedir o?"
"Senin beni sevmekten vazgeçmen."
"Bunu asla yapamam.Seni sevmekten bir an bile vazgeçmeyeceğimi biliyorsunAeni bütün varlığımla seviyorum.Kalbimle,aklımla ve ruhumla."
"Tatlım,beni istemeyen küçük karıcığım,benim için neler ifade ettiğini nasıl anlatabilirim?"
"Seni istemeyen mi?Asla bundan böyle benden istediğin hiç bir şeye hayır demeyeceğim."
Genç adamın dudakları bu son kelimeleri ezercesine Jarita'nın kileri örttü ve öpüşleri aklında ki her şeyi silip götürdü.
Erkeğin kalbi kendi kalbinin üstünde çarpıyor,dudakları bütün benliğiyle ona teslim olmasını istiyordu.
"Seni seviyorum,seni seviyorum" diye haykırmak istedi.
Şimdi biliyordu ki onları saran bu ateş,hiç ölmeyecek olan gerçek ve ebedi aşktı.

Altlarında bobo pahalı bir gecelik,bir pantolon vegömleği paramparça ettikten sonra,kendine yeni bir kurban bulmuştu,küçücük pençeleriyle kendine doğru çektiği şey,üstünde sırmayla taç işlenmiş siyah kadife bir terlikti.
Bobonun şimdiye kadar eline geçirdiği en kıymetli av……

SON